

La tinta del calamar

EL PERIÓDICO, Editorial, 9.02.09

L'estratègia del calamar, que expulsa tinta per ocultar-se, s'aplica en política des de temps immemorial. Quan la justícia o la premsa atrapen algú amb les mans al plat de la corrupció, és perquè existeix una conspiració del rival per enfonsar-lo. És tan vella, està tan gastada aquesta maniobra d'evasió, que ja va sent hora que els que n'abusen es renovin si volen ser creïbles.

Ara ha estat la secretària general del Partit Popular, María Dolores de Cospedal, la que ha recorregut a l'artifici. Aquesta dirigent popular denuncia, en relació amb la detenció per ordre judicial de cinc empresaris relacionats directament o indirectament amb el PP, que el seu partit està patint una "campanya d'assetjament" orquestrada pels socialistes davant la proximitat de les eleccions gallegues i basques per debilitar així les seves opcions electorals, i utilitza per a això el Ministeri de l'Interior i la Fiscalia Anticorrupció (no diu res del jutge Garzón). I proposa allò de sempre: que no es parli de l'assumpte, per a la qual cosa reclama del poder judicial que eviti que se segueixin filtrant als mitjans dades "interessades" del sumari secret. De Cospedal oblida que, en el passat, quan es van airejar en la premsa els draps bruts del PSOE, que n'hi ha hagut, el PP va aplaudir sense tenir en consideració si procedien o no de sumaris declarats secrets. La publicitat i la transparència és una condició fonamental del sistema democràtic.

Diferent és que els dirigents populars tractin de salvaguardar el bon nom de milers de militants i votants que no tenen res a veure amb la corrupció d'uns quants. Com bé diu el portaveu del partit, González Pons: "Quatre xoriços no són el PP".